

Introit: **Bůh sám, Bůh Hospodin promluvil a volá zemi od slunce východu až po západ. Ze Sijónu, místa dokonalé krásy, zaskvěl se Bůh, přichází Bůh náš a nehodlá mlčet. Před ním jde oheň šířající, vichřice běsní kolem něho. Nebesa shůry i zemi volá, povede při se svým lidem. „Shromážděte mi mé věrné, ty, kdo při oběti přijali mou smlouvu!“ (Žalm 50, 1-5)**

Píseň 204

Modlitba

Čtení: Přísloví 31, 10-31

Píseň 303

Text kázání: 1. Korintským 13, 13: **A tak zůstává víra, naděje, láska – ale největší z té trojice je láska.**

Milí přátelé, milé sestry, milí bratři,

vzhledem k tomu, že včera byl Mezinárodní den žen, chtěl bych dnešní kázání věnovat především ženám. My muži si u toho ale můžeme uvědomit, že máme být Bohu za stvoření žen vděční. A ženám pak bychom jistě měli taky poděkovat. Za mateřství. Za teplo domova, za lásku, čistotu, za dobré jídlo, za něhu, za péči. Jsou věci, ke kterým my muži prostě nejsme uzpůsobeni. Pro ně byla Bohem stvořena prostě a jednoduše žena.

V knize Přísloví jsme četli známou charakteristiku **ženy statečné**. Možná si leckterá žena řekne, že žena statečná je nedostižný vzor. Tak bychom to právě ale vůbec neměli číst. Spíše bychom to měli vnímat jako dobrý návod pro ženu k naplněnému a šťastnému životu. Žena, která se dle těchto instrukcí řídí, zvláště tedy v manželství, tak tím o to více bude spokojená. Ta její spokojenost ale bude vycházet z toho, že vlastně bude dělat to, k čemu byla stvořena. Bůh je stvořitel a nějak „naprogramoval“ ženu a nějak muže. A i když se samozřejmě mění doby, tak pokud se někdo pokouší zaměnit role muže a ženy, tak to nikdy nebude jaksi ono. Nedojde k naplnění. Žena totiž dává domácnosti své srdce a muž zase pevné paže k její ochraně. Ovšem pokud muž chce mít spokojenou ženu, pak by jí měl taky mj. ocenit a poděkovat ji.

Ale který muž by nedokázal ocenit ženu, která **svému muži prokazuje jen dobro a žádné zlo**? Snad jen hlupák. A pro kterého muže by nebyla **jeho žena drahocennější než perly**, když by věděl, že **se na svou ženu může spolehnout**? Ale možná my muži bereme **starost ženy o chod domu** a její péči jako něco samozřejmého. Kdy jsme my muži svým ženám naposledy řekli, že si vážíme jejich láskyplné péče? A uvědomujeme si, kolikrát žena zvláště při malých dětech **v noci stává, aby dala potravu svému domu**? Co všechno dalšího musí zajistit? V azylovém domě, kde pracuji, prošlo mnoho rodin, ale mnohé v těch rodinách zařizovala jenom žena. I to, o co se měl postarat muž. Ten navíc nepracoval a jenom se válel. Co je ale jistě pro muže zahanbující, že i v církvi je dnes více žen, než mužů. Ženy jsou v mnohém věrnější, ochotnější, ale i odvážnější, než muži. Nakolik to ale souvisí s fenoménem dnešní doby? Kdy přibývá žen zmužilých a mužů zženštilých? A proč se to děje? Je to mj. i důsledek odvrácení se společnosti od Božích principů a řádů. Např. synu, který je vychováván jen matkou samoživitelkou, chybí mužský vzor.

Co tedy dělat, když nám všem chybí dobré vzory? Dobrých vzorů zvláště v dnešní době není mnoho, avšak mezi křesťanstvem bychom je snad nalézat také měli. Vlastně každý z nás by se měl stát dobrým vzorem pro další generace. A co znamená být dobrým vzorem? Pro nás křesťany to znamená být následovníkem Pána Ježíše Krista. V chování, v jednání, ve věrnosti, ve víře a v lásce. Jelikož je dnešní kázání věnováno především ženám, tak se pojdme podívat, na některé biblické ženy víry. Budou je charakterizovat slova, která jsou také, světe div se, ženského rodu. **Víra, naděje a láska**. K tomu ale ještě můžeme přidat jiné ušlechtilé hodnoty. **Věrnost, milost, pravda, odvaha, spása, krása**. Ovšem pozor, abychom se z té dokonalosti nerozplývali, je potřeba si uvědomit, že např. **lež, závist, manipulace**, jsou také ženského rodu. Nicméně pojdme si dnes ukázat především biblické ženy, které jsou nám dobrým vzorem a právě některé ty ušlechtilé hodnoty je charakterizovaly. **Víra, naděje, láska**.

Nejprve tedy **víra**. Víra jako důvěra v Boží zaslíbení. V hymnu o víře v epištole Židům 11 čteme nejprve o Sáře, manželce Abrahamově. **Také Sára věřila, a proto přijala od Boha moc, aby se stala matkou, ačkoliv už překročila svůj čas; pevně věřila tomu, kdo jí dal zaslíbení**. Sáru známe nejspíš z příběhu, kdy tři poslové Abrahamovi sdělovali, že Sára ve svém vysokém věku otěhotní, a ona se tomu smála. Čili z počátku tomu nevěřila. Její první reakce, první emoce svědčí o tom, že to považovala za nemožné. Jak to v knize Genesis tenkrát sama sobě řekla? „**Když už jsem tak sešlá, má se mi dostat takové rozkoše? I můj pán je stařec**.“ Avšak potom tomu uvěřila a to zaslíbení přijala a tím přijala od Boha moc, aby se stala matkou. Sára je nám příkladem v tom, že nemáme zavrhnout to, co si myslíme, že je pro nás už nemožné. Nemusí to být nutně narození dítěte, ale také může. Nicméně to dítě je znakem nového a jiného života. Tak se neboj od Pána přijmout nové věci, do kterých tě volá. Když Bohu uvěříš, že právě pro tebe jsou jeho zaslíbení, tak tím přijmeš od Boha moc, nový Boží život, nové požehnání.

Druhým příkladem ženy víry, o které je také zmínka v Židům 11, je **nevěstka Rachab**. **Nevěstka Rachab věřila, a proto přátelsky přijala vyzvědače a nezahynula s nevěřícími**. Pro svůj národ mohla být ženou

zrádkyní a ještě k tomu s pochybnou pověstí. Avšak uměla se v pravý čas zorientovat a vyhodnotit svou situaci. Byla to žena činu a velké odvahy. Rychle ukryla vyzvědače z Božího lidu, které hledali mužové Jericha, aby je zahubili. Ona ale věřila, že s Izraelci je živý Bůh a že její národ dopadne jako i ty okolní. A tak se také stalo. Svým činem však zachránila svůj život, ale i těm z Božího lidu. Rachab je tedy ženou činu. My muži dnes můžeme v církvi děkovat za všechny ženy víry, jejichž víra je vírou činu. Za všechny služebnice, kterým záleží na Božím lidu, které se modlí za církve, jsou pomocí všem potřebným a bez váhání slouží tak, kde nastane i akutní potřeba. Díky Bohu za vás i zde, milé sestry.

Dalším slovem z té trojice je **naděje**. Přemýšlel jsem, které biblické ženy jsou nositelkami naděje. Napadá vás některá? Chtěl bych zmínit dvě. Moábskou Rút a perskou královnu Ester. Ovdovělá **Rút** doprovázela svou ovdovělou tchyni Noemi do její země. Její bolest byla veliká, neboť ztratila i své dva syny. Noemi na své dvě snachy naléhala, ať se vrátí ke svým rodičům, že ona žádnou nadějí již nemá, tak proč by se s ní zahazovaly. Rút Noemi ale doprovází dál, přimkne se k ní. A tím se pro ní stává velkou nadějí. Rút si pak vezme za ženu Boáz, Noemin příbuzný. A tak se Noemi dostane potěšení a nového smyslu života, když pak může chovat jejich děti ve své náručí. Tohle je jistě velmi vzácný vztah snachy a tchýně. Obě spojil vlastně žal ze ztráty svých mužů. Nicméně Rút je nositelkou naděje a také věrnosti. Jistě velmi dobře známe její nádherné vyznání věrnosti. **Kamkoli půjdeš, půjdu, kdekoli zůstaneš, zůstanu. Tvůj lid bude mým lidem a tvůj Bůh mým Bohem.** Má otázka v tomto případě ale zní. Jsi nositelem nebo nositelkou naděje i ty? A jak silná je tvá věrnost?

Velkou a v dané chvíli jedinou nadějí pro izraelský lid byla **královna Ester**. V době perského zajetí byla vybrána pro perského krále Achašveroše žena krásného vzhledu, král si jí zamiloval a pojal ji za svou ženu. Ester byla sirotek, kterou vychovával její strýc, a na jeho doporučení neřekla králi o svém původu, že je Židovka. To bylo velmi prozíravé. Jak už to tak bývá v politických kruzích, situace se může lehce otočit. A tam v příběhu knihy Ester vidíme začínající pogromy proti Židům, díky zloduchu Hamanovi, kterého král povýšil na druhého nejmocnějšího v zemi. Esterin strýc Mordokaj královnu požádá, aby předstoupila před krále a v této chvíli mu řekla, že je Židovka a poukázala na nepravosti Hamanovy. Ester se ale zdráhá. Bojí se. Mordokajovi vzkáže, že nemůže přijít před krále bez ohlášení. Pokud tak učiní, může to znamenat její smrt. Mordokaj jí ale řekne: **„Nedomnívej se, že v domě králově vyvázneš životem, jediná ze všech židů. Budeš-li v tuto chvíli skutečně mlčet, úleva a osvobození přijde židům odjinud, ale ty a dům tvého otce zahynete. Kdo ví, zda jsi nedosáhla královské hodnosti právě pro chvíli, jako je tato.“** Ester nakonec před krále předstoupí s velikou odvahou a nasazením svého vlastního života a vše dobře dopadne. Zloduch je popraven a lid židovský zachráněn. Svým jednáním je Ester předobrazem Kristovým. Nasazuje svůj život, aby druzí mohli žít. Tak jako náš Pán. Přemýšlejme nad tím, jestli my sami svým jednáním nemůžeme přinést úlevu druhým. Samozřejmě můžeme. Modlitbami, zvěstováním evangelia naděje a doprovázením druhých ke Kristu.

Největší z té trojice je láska. **At' se děje cokoli, láska vydrží, láska věří, láska má naději, láska vytrvá.** Všechny ty ženy, o kterých jsme mluvili, propojuje láska. Láska je silou probouzející věrnost, víru, vytrvalost i naději. Ženou, ve které se projevuje láska v mnoha podobách, je jistě matka Ježíšova, panna Marie. Miluje svého muže Josefa, avšak miluje i Boha. Nebylo pro ni vůbec jednoduché přijmout Boží poslání a nosit pod svým srdcem Božího Syna. Nechtěla ztratit Josefa, ale ani Boha. Miluje svého syna, jenž je také Synem Božím. Zápasy lásky. Zvláště tehdy, když ví, co jejího syna čeká. Stojí pak pod křížem, jejím srdcem obrazně pronikl meč, který zná jen matka, která ztratí své dítě. Láska a bolest. To patří také k sobě. Ona ale přesto věřila, že to není konec. A měla naději. Mohli bychom jmenovat i jiné ženy, Ty, které byly svědkyněmi Kristova vzkříšení. Ženy byly ty první, které přinesly mezi učedníky poselství vzkříšení. A tak díky Bohu za všechny ženy i dnes. Díky Bohu za ženy matky, které jsou i nositelky života, díky Bohu za ženy moudré, věrné, vlídné a statečné. Díky Bohu za ženy víry, které přinášejí do rodin, do církve i do společnosti víru, naději i lásku. Amen.

Modlitba

píseň 682

slovo poslání: Koloským 3, 17-20

požehnání: Ať Hospodin ti žehná a chrání tě, ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv, ať hospodoin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem. Amen.

Píseň 427